

Sygnatura akt VI GC 404/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy **w składzie:**

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Ewelina Dulian

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2014 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...)w W.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w W.

o zapłatę 10 981,09 zł

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powoda (...)w W. kwotę 914,29 zł (dziewięćset czternaście złotych 29/100) wraz z ustawowymi odsetkami od 14 lutego 2013r.

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.020,60 zł (dwa tysiące dwadzieścia złotych 00/100) tytułem kosztów procesu,

IV. wyrokowi w pkt I, co do kwoty 749,42 zł (siedemset czterdzieści dziewięć złotych 42/100) nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Powód – (...)w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwoty 10.981,09 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazał, że nabył od (...) Sp. z o.o. wierzytelności z tytułu ekwiwalentu za świadczenie usług telekomunikacyjnych wraz ze skapitalizowanymi odsetkami.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 28 lutego 2013r., sygn. akt

VI Nc – e 400009/13 nakazano pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 10.981,09 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14 lutego 2013r. oraz kwotę 2.538,- zł tytułem kosztów procesu.

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. Podniósł, że nie zawierał z poprzednikiem prawnym powoda żadnych umów, a wskazane w pozwie faktury nie zostały mu doręczone. Ostatecznie pozwany uznał powództwo co do kwoty 749,42 zł (bez odsetek).

Wydanym na rozprawie postanowieniem z dnia 24 listopada 2014r., zwrócono pismo procesowe powoda z dnia 12 listopada 2014r.

Sąd ustalił.

W dniu 8 sierpnia 2008r. pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych Nr (...) dla numeru telefonu (...). W dniu 24 listopada 2009r. pozwany zawarł Aneks do tej umowy, na podstawie którego

przedłużono jej obowiązywanie na okres od dnia 8 sierpnia 2010r. do dnia 8 sierpnia 2012r., w związku z czym pozwanemu przyznano ulgę w wysokości 3.413,48 zł. W przypadku rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta, abonent (pozwany) zobowiązany był do zwrotu udzielonej ulgi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres obowiązywania umowy lub aneksu. Umowa i aneks w imieniu pozwanego zostały podpisane przez K. G. i opatrzone pieczęcią firmową (...) Sp. z o.o.

Dowód: umowa Nr (...)– k. 113 – 114, aneks z dn. 24.11.2009r. – k. 133 – 134.

W dniu 13 sierpnia 2008r. pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych Nr (...) dla numeru telefonu (...). Umowa w imieniu pozwanego została podpisana przez K. G. i opatrzona pieczęcią firmową (...) Sp. z o.o.

Dowód: umowa Nr (...)– k. 115 – 116.

W dniu 9 stycznia 2009r. pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych Nr (...) dla numeru telefonu (...). W dniu 21 kwietnia 2010r. pozwany zawarł Aneks do tej umowy, na podstawie którego przedłużono jej obowiązywanie na okres od dnia 10 stycznia 2011r. do dnia 10 stycznia 2013r., w związku z czym pozwanemu przyznano ulgę w wysokości 847,22 zł. W przypadku rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta, abonent (pozwany) zobowiązany był do zwrotu udzielonej ulgi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres obowiązywania umowy lub aneksu. Umowa i aneks w imieniu pozwanego zostały podpisane przez K. G. i opatrzone pieczęcią firmową (...) Sp. z o.o.

Dowód: umowa Nr (...) – k. 117 – 118, aneks z dn. 21.04.2010r. – k. 135 – 136.

W dniu 15 listopada 2010r. pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla klientów korporacyjnych w ramach której nabył laptop A.One za cenę 1,22 zł, w związku z czym przyznano mu ulgę w wysokości 1.992,78 zł. W przypadku rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta, abonent (pozwany) zobowiązany był do zwrotu udzielonej ulgi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres obowiązywania umowy lub aneksu. Umowa w imieniu pozwanego została podpisana przez K. G. i opatrzona pieczęcią firmową (...) Sp. z o.o.

Dowód: umowa z dn. 15.11.2010r. – k. 119 – 122.

W dniu 10 grudnia 2010r. pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla klientów korporacyjnych dla dwóch numerów telefonu na kartę, w związku z czym pozwanemu przyznano ulgę w łącznej wysokości 1.988,44 zł (2 x 994,22 zł). W przypadku rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta, abonent (pozwany) zobowiązany był do zwrotu udzielonej ulgi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres obowiązywania umowy lub aneksu. Umowa w imieniu pozwanego została podpisana przez K. G. i opatrzona pieczęcią firmową (...) Sp. z o.o.

Dowód: umowa z dn. 10.12.2010r. – k. 123 – 126.

W dniu 26 sierpnia 2011r. pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla klientów korporacyjnych. W przypadku rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta, abonent (pozwany) zobowiązany był do zwrotu udzielonej ulgi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres obowiązywania umowy lub aneksu. Umowa w imieniu pozwanego została podpisana przez K. G. i opatrzona pieczęcią firmową (...) Sp. z o.o.

Dowód: umowa z dn. 26.08.2011r. – k. 127 – 128.

W dniu 30 sierpnia 2011r. pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla klientów korporacyjnych dla numerów dwóch numerów telefonu w planie taryfowym (...) i jednego numeru telefonu w planie taryfowym (...), w związku z czym pozwanemu przyznano ulgę w łącznej wysokości 7.499,37 zł w tym: po

2.354,16 zł dla planu taryfowego (...) (dwa numery) i w wysokości 2.791,05 dla planu taryfowego (...). Faktury VAT miały być doręczane na adres: (...)Ś., ul. (...). W przypadku rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta, abonent (pozwany) zobowiązany był do zwrotu udzielonej ulgi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres obowiązywania umowy lub aneksu. Umowa w imieniu pozwanego została podpisana przez K. G. i opatrzona pieczęcią firmową (...) Sp. z o.o.

Dowód: umowa z dn. 30.08.2011r. – k. 129 – 132.

Zgodnie z § 16 ust. 3 i 6 Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych, rachunki w formie papierowej dostarczane były abonentowi listem zwykłym. W przypadku niedostarczenia rachunku, abonent zobowiązany był zgłosić to operatorowi.

Dowód: regulamin z dn. 19.09.2005r. – k. 137.

Z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych, (...) Sp. z o.o. wystawił pozwanemu:

- fakturę VAT Nr (...) na kwotę 366,90 zł, z tytułu wynagrodzenia za usługi telekomunikacyjne za okres od dnia 10 sierpnia 2011r. do dnia 9 września 2011r., z terminem zapłaty w dniu 26 września 2011r.,
- fakturę VAT Nr (...) na kwotę 360,78 zł, z tytułu wynagrodzenia za usługi telekomunikacyjne za okres od dnia 10 września 2011r. do dnia 9 października 2011r., z terminem zapłaty w dniu 24 października 2011r.,
- fakturę VAT Nr (...) na kwotę 50,96 zł, z tytułu wynagrodzenia za usługi telekomunikacyjne za okres od dnia 10 października 2011r. do dnia 9 listopada 2011r. z terminem zapłaty w dniu 24 listopada 2011r.

Dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 108, faktura VAT Nr (...) – k. 109, faktura VAT Nr (...) – k. 111.

W dniu 10 października 2011r., (...) Sp. z o.o. wystawił pozwanemu notę odsetkową Nr (...) na kwotę 1,05 zł, tytułem odsetek za opóźnienie w zapłacie należności z faktury VAT Nr (...).

Dowód: nota odsetkowa Nr (...) – k. 110.

W dniu 14 stycznia 2012r., (...) Sp. z o.o. wystawił pozwanemu notę obciążeniową Nr (...) na kwotę 8.901,03 zł, tytułem niedotrzymania warunków zawartej na czas określony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, z terminem zapłaty w dniu 4 lutego 2012r.

Dowód: noty obciążeniowej Nr (...) – k. 112.

W dniu 1 października 2012r. powód nabył od (...) Sp. z o.o. wierzytelność w stosunku do pozwanego w wysokości 10.398,45 zł i zawiadomił o tym pozwanego.

Dowód: porozumienie z dn. 1.10.2012r. – k. 101, umowa ramowej przelewu wierzytelności z dn. 28.09.2012r. z załącznikiem – k. 101 – 106, wyciąg z ksiąg rachunkowych z dn. 7.02.2013r. – k. 100, zawiadomienie o cesji z dn. 11.10.2012r. – 140.

Pismem z dnia 11 października 2012r., powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 10.398,45 zł, wynikającej z faktur VAT Nr (...) oraz noty odsetkowej Nr (...) i noty obciążeniowej Nr (...).

Dowód: wezwanie do zapłaty z dn. 11.10.2012r. – k. 138 – 139.

Sąd zważył.

Pismo procesowe powoda z dnia 12 listopada 2014r. zostało zwrócone postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 24 listopada 2014r. z uwagi na złożenie go z naruszeniem przepisu art. 207 § 7 k.p.c. Podkreślenia przy tym wymaga, że już w dniu 8 września 2014r. powód został zobowiązany do podania na piśmie wszelkich twierdzeń i

dowodów pod rygorem utraty prawa powoływania ich w dalszym toku postępowania (k. 1, 94). Co nie mniej istotne, powodowi znane już było wówczas stanowisko pozwanego w sprawie (które nie uległo istotnej zmianie). W wykonaniu tego zobowiązania, powód złożył pismo procesowe z dnia 23 września 2014r. (k. 96), zaś Sąd nie zobowiązywał powoda do składania kolejnych pism procesowych w trybie art. 207 § 3 k.p.c.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie przedstawionych przez powoda dowodów z dokumentów w postaci: umów i aneksów, regulaminu, faktur VAT, noty odsetkowej, noty obciążeniowej, wyciągu z ksiąg oraz wezwania do zapłaty – prawdziwości i rzetelności których żadna ze stron nie przeczyła, co pozwalało uznać je za wiarygodne i miarodajne źródło informacji o stanie faktycznym sprawy. Zarzuty pozwanego nie dotyczyły prawdziwości dokumentów umów i aneksów, ale samego faktu ich zawarcia i ostatecznie pozwany wycofał się z podnoszonych w tym zakresie twierdzeń.

Sąd oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność istnienia wymagalnego zobowiązania pozwanego wobec powoda. Po pierwsze, wniosek dowodowy w tym przedmiocie został zgłoszony warunkowo – a mianowicie uzależniony od zarzutów pozwanego. Po zapoznaniu się z treścią sprzeciwu od nakazu zapłaty, powód nie przedstawił swojego stanowiska co do losów tego wniosku. Sąd nie jest przy tym uprawniony ani zobowiązany do wyrażania stron w ocenie zasadności zgłaszania wniosków dowodowych. Po wtóre, w myśl przepisu art. 278 § 1 k.p.c., w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Podkreślenia wymaga, że opinia biegłego nie może być źródłem materiału faktycznego sprawy. Rolą biegłego nie jest dokonywanie samodzielnych ustaleń faktycznych istotnych dla zastosowania określonej normy prawnej. To strony winny wykazywać fakty, z których wywodzą skutki prawne. Zadaniem biegłego jest jedynie naświetlenie wyjaśnianych okoliczności z punktu widzenia wiadomości specjalnych, przy uwzględnieniu zebranego w toku procesu i udostępnionego mu materiału sprawy (**vide**: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 grudnia 2013r., sygn. akt I ACa 704/13, LEX Nr 1416112; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 października 2013r., sygn. akt I ACa 663/13, LEX Nr 1394210). Co za tym idzie, dowód z opinii biegłego nie może zastępować innych środków dowodowych, w szczególności dokumentów stanowiących źródło zobowiązania. Powód nie mógł przeto skutecznie domagać się przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego w miejsce przedstawienia dokumentów świadczących o istnieniu zobowiązania. Ocena tych dokumentów a także wynikających z nich okoliczności bez wątpienia nie wymagałaby wiadomości specjalnych, skoro sprowadza się jedynie do ustalenia, czy potwierdzają one istnienie zobowiązania pozwanego wobec powoda.

Na podstawie przeprowadzonych dowodów, ustalono istotne okoliczności sprawy, obejmujące fakt zawarcia między (...) Sp. z o.o. a pozwanym szeregu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz ich warunki, w tym czas trwania, udzielone ulgi oraz zastrzeżone skutki rozwiązania umów przed upływem okresu, na jaki zostały zawarte.

Nie mogło rodzić wątpliwości, że powodowi przysługiwała legitymacja czynna w niniejszej sprawie. Nabył on bowiem – na podstawie umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 28 września 2012r. i zawartego w jej wykonaniu porozumienia z dnia 1 października 2012r. – wierzytelność z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych przysługującą uprzednio (...) Sp. z o.o. wobec pozwanego (art. 509 k.c., art. 510 § 1 k.c.). Powód zawiadomił pozwanego o dokonanych przelewach wierzytelności, czemu pozwany nie przeczył jak i nie wywodził z tego żadnych skutków prawnych, w szczególności nie powołał się na fakt spełnienia – przed powzięciem informacji o przelewach – świadczenia na rzecz zbywcy wierzytelności (art. 512 k.c.). Z kolei zarzuty przysługujące mu względem zbywcy wierzytelności (brak zawarcia umowy, brak doręczenia faktur) istniały jeszcze przed powzięciem wiadomości o przelewach (art. 513 § 1 k.c.). Niemniej z uwagi na brak dowodów na faktyczną datę doręczenia tego zawiadomienia należało uznać, że nastąpiło ono najpóźniej z chwilą doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, tj. w dniu 26 kwietnia 2014r. (k. 37). Dodać trzeba, że brak zawiadomienia dłużnika o zmianie wierzyciela nie rodzi innych niż wskazane w powołanych przepisach skutków, w szczególności nie wpływa na ważność takiej czynności prawnej.

Łączące pozwanego i poprzednika prawnego powoda umowy miały charakter umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zawartych na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.

U. Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.), w tym art. 56 tej ustawy. Po myśli tego przepisu, w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umów i aneksów, świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych (art. 56 ust. 1 cyt. ustawy). Umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawiera się w formie pisemnej (art. 56 ust. 2 cyt. ustawy) i powinna ona określać w szczególności strony umowy, w tym nazwę (firmę), adres i siedzibę dostawcy usług; rodzaj świadczonych usług; termin oczekiwania na przyłączenie do sieci lub termin rozpoczęcia świadczenia usług; okres, na jaki została zawarta umowa; pakiet taryfowy, jeżeli na świadczone usługi obowiązują różne pakiety taryfowe; sposób składania zamówień na pakiety taryfowe oraz dodatkowe opcje usługi; okres rozliczeniowy; tryb i warunki dokonywania zmian umowy oraz warunki jej przedłużenia; zakres świadczonych publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, ze wskazaniem elementów składających się na opłatę abonamentową; dane dotyczące jakości usług; zakres obsługi serwisowej; sposób i termin rozwiązania umowy; zakres odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, wysokość odszkodowania oraz zasady i terminy jego wypłaty; zasady, tryb i terminy składania oraz rozpatrywania reklamacji; informację o polubownych sposobach rozwiązywania sporów; sposób uzyskania informacji o aktualnym cenniku usług oraz kosztach usług serwisowych (art. 56 ust. 3 cyt. ustawy), z tym że zakres świadczonych publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, ze wskazaniem elementów składających się na opłatę abonamentową; dane dotyczące jakości usług; zakres obsługi serwisowej; sposób i termin rozwiązania umowy; zakres odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, wysokość odszkodowania oraz zasady i terminy jego wypłaty; zasady, tryb i terminy składania oraz rozpatrywania reklamacji; informację o polubownych sposobach rozwiązywania sporów; sposób uzyskania informacji o aktualnym cenniku usług oraz kosztach usług serwisowych na podstawie wyraźnego postanowienia umowy, mogą być zawarte w regulaminie świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych (art. 56 ust. 5 cyt. ustawy). Łączące strony umowy miały taki właśnie charakter.

W tym miejscu dodać należy, że nie mogło rodzić wątpliwości, iż wszystkie umowy przedstawione wraz z pozwem (oraz aneksy do nich) zostały faktycznie zawarte pomiędzy (...) Sp. z o.o. a pozwanym. Umowy te zostały bowiem podpisane przez K. G. – prezesa zarządu pozwanej spółki oraz opatrzone jej pieczęcią firmową. Pozwany zresztą ostatecznie wycofał się z twierdzeń o braku zawarcia tych umów.

Umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych ma charakter odpłatny, co oznacza, że w zamian za czynności operatora, abonent (tu pozwany) zobowiązany jest do zapłaty wynagrodzenia. W niniejszej sprawie, wynagrodzenie to przysługiwało za okres od dnia 9 sierpnia 2011r. do dnia 9 listopada 2011r. obejmując trzy okresy rozliczeniowe i wynikało z wystawionych pozwanemu faktur VAT Nr (...) – na kwotę 366,90 zł, Nr (...) – na kwotę 360,78 zł i Nr (...) – na kwotę 50,96 zł, tj. łącznie 778,64 zł. Pozwany uznał zobowiązanie do zapłaty należności za świadczenie usług telekomunikacyjnych do kwoty 749,42 zł. Mając na uwadze przepis art. 213 § 2 k.p.c. oraz brak podstaw do przyjęcia że uznanie to było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa, a także fakt istnienia źródła w/w zobowiązania w postaci ważnej czynności prawnej, dalsze badanie kwestii jego istnienia w uznanej wysokości było zbędne. W ocenie Sądu nie sposób było kwestionować wartości należnego poprzednikowi prawnemu powoda wynagrodzenia wskazanej w poszczególnych fakturach VAT, tym bardziej, że pozwany w tym zakresie nie podnosił żadnych zrzutów. Nieuprawnionym było przy tym jego twierdzenie o braku doręczenia mu faktur VAT. Zostały one bowiem skierowane na właściwy adres do korespondencji, wskazany w umowie z dnia 30 sierpnia 2011r., tj. (...) Ś., ul. (...). Nie jest jednocześnie prawdopodobnym, aby trzy kolejne przesyłki zawierające wystawione faktury nie zostały doręczone adresatowi. Co więcej, pozwany nie zawiadomił poprzednika prawnego powoda o braku doręczenia mu faktur, do czego obligowały go postanowienia § 16 ust. 6 Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych. Sąd uznał zatem, że powodowi przysługiwało roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za świadczenie usług telekomunikacyjnych, określanego w w/w fakturach VAT, w łącznej wysokości 778,64 zł. Wobec braku zapłaty tych należności w terminie, powodowi przysługiwało prawo do naliczenia odsetek ustawowych za opóźnienie (art. 481 § 1 i 2 k.c.), które zrealizował kapitalizując je za okres od dnia następującego po terminie zapłaty wskazanym w fakturach VAT do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu. Suma tych odsetek, liczonych: od kwoty 366,90 zł od dnia 27 września 2011r., od kwoty 360,78 zł od dnia 25 października 2011r. i od kwoty 50,96 zł od dnia 25 listopada 2011r. – każdorazowo do dnia 13 lutego 2013r. wynosiła 135,65 zł (odpowiednio: 66,12 zł + 61,42 zł + 8,11 zł). Łącznie należność powoda, obejmująca wynagrodzenie za świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz

skapitalizowane odsetki wynosiła zatem 914,29 zł (778,64 zł + 135,65 zł). Od tej kwoty powód domagał się dalszych odsetek liczonych od dnia wytoczenia powództwa i żądnie to również było usprawiedliwione w świetle przepisu art. 482 k.c. Co za tym idzie, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 914,29 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 lutego 2013r., orzekając jak w pkt I wyroku.

Powództwo podlegało oddaleniu co do kwoty 1,05 zł tytułem odsetek oraz kwoty 8.901,03 zł wynikającej z noty obciążeniowej, gdyż roszczenia te nie zostały wykazane.

W zakresie odsetek w wysokości 1,05 zł powód poprzestał na przedstawieniu noty odsetkowej. Brak jest natomiast dokumentu źródłowego, w postaci powołanej w tej nocie faktury VAT Nr (...), pozwalającego a weryfikację zasadności naliczenia odsetek oraz prawidłowości dokonanej w tym zakresie kalkulacji. Obowiązkiem powoda jest przy tym powołanie takich okoliczności i przedstawienie takich dowodów, które uzasadniać będą zgłoszone roszczenie (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Sama nota odsetkowa jest w tym zakresie dowodem niewystarczającym.

Podobnie brak było dostatecznych dowodów dla uwzględnienia roszczenia objętego notą obciążeniową Nr (...). Z dokumentu tego wynika bowiem, że obejmuje on należność z tytułu niedotrzymania warunków zawartej na czas określony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Zgodnie z zawartymi między pozwanym a (...) Sp. z o.o. umowami, pozwany mógł być zobowiązany do spełnienia świadczenia pieniężnego na rzecz operatora w przypadku, gdy umowa została rozwiązana przez abonenta lub z przyczyn leżących po jego stronie przed upływem uzgodnionego okresu jej obowiązywania, a w związku z jej zawarciem udzielono mu ulgi. Świadczenie takie obejmuje kwotę przyznanej ulgi, pomniejszoną o jej wartość proporcjonalną do okresu, w którym umowa była realizowana. Zastrzeżenie takie pozostaje w zgodzie z przepisem art. 57 ust. 6 Prawa telekomunikacyjnego, w myśl którego, w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Niemniej wskazać należy, że z twierdzeń pozwu i pisma procesowego z dnia 12 września 2014r. nie wynika, aby dochodzone roszczenie w istocie wynikało z w/w okoliczności. Wskazuje na to jedynie pośrednio nota obciążeniowa Nr (...). Jednocześnie łączące pozwanego i (...) Sp. z o.o. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i zawarte do nich aneksy nie przewidywały innego rodzaju kar umownych w rozumieniu art. 483 k.c. Sąd nie może przy tym zastępować strony w formułowaniu twierdzeń dotyczących dochodzonego roszczenia i zakładać jedynie, że skoro umowa przewidywała możliwość obciążenia pozwanego rodzajem kary umownej, to dochodzona kwota stanowi tego właśnie rodzaju świadczenie, zwłaszcza że w pozwie ograniczono się do stwierdzenia, że dochodzone roszczenie stanowi ekwiwalent za świadczone usługi telekomunikacyjne. Niewątpliwie przez ekwiwalent za usługę należy rozumieć wynagrodzenie za jej wykonanie, nie zaś odszkodowanie z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania, bez względu na to w jakiej postaci ono występuje (np. kara umowna). Niezależnie od powyższego i przyjmując że roszczenie wynikające z w/w noty obciążeniowej związane jest z obowiązkiem zwrotu udzielonej przy zawarciu umowy ulgi, wskazać trzeba, że w rzeczony nocie obciążeniowej wskazano, że objęta nią kwota związana jest z niedotrzymaniem warunków jednej umowy (użyto liczby pojedynczej), nie wyjaśniając jednak, o którą umowę chodzi. Bezspornym natomiast powinno być, że żadna z umów łączących (...) Sp. z o.o. z pozwanym nie przewidywała udzielenia mu ulgi w wysokości 8.901,03 zł, gdyż najwyższa z udzielonych ulg wynosiła łącznie 7.499,37 zł (umowa z dnia 30 sierpnia 2011r.). Ponownie wskazać należy, że Sąd nie jest uprawniony do dokonywania – w zastępstwie strony – wyboru dochodzonego przez nią roszczenia, które mogłoby wynikać z przedstawionych okoliczności. Wreszcie – jak wynika z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych i przytoczonego wyżej przepisu art. 57 ust. 6 Prawa telekomunikacyjnego – wysokość kwoty kary umownej uzależniona winna być okresu, w jakim umowa obowiązywała, gdyż kwota ulgi podlegająca zwrotowi pomniejszana jest o jej proporcjonalną wartość za ten okres. W niniejszej sprawie brak jest dowodów na fakt rozwiązania którejkolwiek z łączących strony umów telekomunikacyjnych, a zwłaszcza że nastąpiło to z inicjatywy pozwanego lub z przyczyn leżących po jego stronie. Powyższe wyklucza zatem możliwość uznania, że w niniejszej sprawie ziściły się warunki uzasadniające obciążenie pozwanego obowiązkiem zwrotu ulgi jak również weryfikację

wysokości kwoty podlegającej zwrotowi. Powód, mimo że to na nim spoczywał ciężar wykazania w/w okoliczności, nie podjął w tym zakresie żadnej inicjatywy dowodowej, poprzestając na przedstawieniu noty obciążeniowej Nr (...). Warto dodać, że wystarczającym dowodem na istnienie przedmiotowego zobowiązania nie może być wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego. Zgodnie bowiem z art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2014r., poz. 157), w postępowaniu cywilnym wyciąg taki ma jedynie moc dokumentu prywatnego (art. 245 k.p.c.), a zatem zawarte w nim dane stanowią jedynie wyraz twierdzeń powoda co do istnienia wierzytelności, które – w świetle braku innych dowodów – nie poddają się weryfikacji. Oznacza to, że roszczenie powoda o zapłatę kwoty 8.901,03 zł nie zostało udowodnione.

Mając powyższe na uwadze, Sąd doszedł do przekonania, że powództwo w zakresie łącznej kwoty 8.902,08 zł (1,05 zł + 8.901,03 zł) nie zasługiwało na uwzględnienie i jako takie podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione w 8% (oddalone w 92%) w następstwie czego stronom przysługiwał adekwatny do tego udział w kosztach procesu. Powód poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 2.538,- zł w tym: opłata sądowa od pozwu w wysokości 138,- zł i koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400,- zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – tekst jednolity: Dz. U. Nr 2013, poz. 490). Pozwany poniósł koszty procesu w wysokości 2.417,- zł, obejmujące koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400,- zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – tekst jednolity: Dz. U. 2013r., poz. 461) i opłatę skarbową uiszczoną od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł. Uwzględniając zakres, w jakim każda ze stron wygrała spór, powodowi przysługiwały koszty procesu w wysokości 203,04 zł (2.538,- zł x 8%), zaś pozwanemu w wysokości 2.223,64 zł (2.417,- zł x 92%), co po zbilansowaniu, dawało kwotę 2.020,60 zł (2.223,64 zł – 203,04 zł) należną pozwanemu. Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt III wyroku.

Zgodnie z art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c., sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli zasądza roszczenie uznane przez pozwanego. Ponieważ pozwany uznał powództwo co do kwoty 749,42 zł, stosownie do powołanego przepisu, należało orzec jak w pkt IV wyroku.